

1

Є лише дві причини, через які ельфи приходять у наш світ: війни або дружини. Так чи інакше, вони приходять по смерть. Вони приходять сьогодні.

Мої руки тремтять, коли я тягнуся по наступний слоїк. Тут, на полицях моєї крамниці, серед ємностей, наповнених травами, — мої розрада та спокій. Якщо я добряче занурюся в процес пошуку потрібного зілля, перегляну вміст і змішаю всі інгредієнти, то, можливо, знайду якусь дрібку умиротворення. Потрібно зробити ще дві припарки, снодійну настоянку, кілька цілющих мазей, чарівне зілля... роботи годин на п'ять, а маю я тільки дві.

Якщо серед жінок Капгону не оберуть Королеву Людей — війна неминуча. Силами дикої ельфійської магії в цій війні поляже все людство. Знайти королеву — означає виконати договір і гарантувати безпеку для людей на ціле століття. Проте стати королевою — однаково що померти.

Через відсутність королеви всі в містечку нервують, і я також.

Дзвінок над дверима повертає мене в реальність.

— Вибачте, відчинено лише для екстрених випадків, — кажу я та ставлю важку банку з висушеним коренем валеріани на прилавок. На скляній поверхні бачу знайоме відображення: чоловік зі світло-каштановим волоссям і великими очима, який тримає тяжку сумку. Я швидко підводжу погляд — і мій здогад підтверджується. — Люку! Що ти робиш тут так рано?

Люк одягнений у звичайне вбрання, зовсім не схоже на його форму Хранителя Пітьми. На яскраво-синій туніці немає ані краплі бруду, а темні штани добре випрасувані. Хранителі Пітьми доглядають за храмом і лісом на околиці міста біля підніжжя великої гори. Саме вони зазвичай мають справу з ельфами та слідкують, щоб мешканці Каптону ненароком не перетнули Пітьму — бар'єр, що відокремлює наш світ від земель ельфів і дикої магії.

Робота швидко відходить на другий план. Я підіймаю відкидний прилавок і ступаю на протилежний бік. Сумка Люка важко гепасться на підлогу, і тієї ж миті він міцно мене обіймає. Це триває довше, ніж зазвичай буває між друзями.

Він послаблює хват, але не відпускає мене повністю. Люкові розслаблені руки лежать на моїй талії, а я не знаю, що мені робити зі своїми. Зрештою, кладу свої руки йому на плечі. Хоча я воліла б торкатися його грудей.

— Мені треба було побачити тебе, — Люк проводить тильною стороною долоні по моїй щоці. Я закидаю голову та важко глотаю.

Хочу його поцілувати.

Я хочу поцілувати його вже щонайменше пів року, може, навіть більше. Я знала це, коли ми разом шукали зимовий корінь десь глибоко в драглистих болотах. Знала це, коли Люк сказав, що через відсутність Королеви Людей його обов'язків як одного з Хранителів Пітьми стане втричі більше, тож він не зможе проводити зі мною достатньо часу.

Імовірно, я хотіла поцілувати його ще до того, як зрозуміла, що *таке* поцілунок, — коли ми були малими дітьми та гралися в лісі, ще на початку нашої дружби, яка триває все життя. Але усвідомлення цього *бажання* поцілувати його спричинило нестерпні муки. Якби ж я досі думала, що ми *лише* друзі, то могла б побитися об заклад, що легко поцілую його або зроблю це, тому що мені просто так захотілося чи він сам попросив. Щоразу, коли ми опиняємося поруч, мій шлунок наче стискає щось із середини.

Через це *бажання* спілкування з ним для мене просто нестерпне, бо я не можу його поцілувати. Це було б жорстоко... щодо нас обох.

— Ну, ти мене побачив, — я віддаляюся, розгладжуючи свій фартух. Я воюю сама із собою, коли він поруч. Кожна мить завдає болю. Я хочу, щоб він знову мене обійняв. Але я *не повинна* цього хотіти. Я знаю це глибоко в душі. У мене немає на нього часу, обов'язок кличе. Він як друг надто мене відволікає. — Я впевнена, що сьогодні ти з Хранителями будеш дуже заклопотаний, готуватимешся до приїзду ельфійської делегації ввечері. Ми можемо піти до лісу завтра.

Звісно, якщо завтра настане.

— Я хочу забрати тебе сьогодні, — каже він тоном, який я могла лише уявляти в своїх мріях. — Але подалі, аж за межі лісу.

— Про що ти говориш? — питаю я, знову повернувшись за прилавок, де продовжую додавати різні сушені трави в одну з найцінніших для мене речей — срібний чайник.

Це один із двох подарунків від Люка. Чайник він подарував, коли я опанувала курс травниці в Лантонській академії, розташованій на материках, що по той бік вузької протоки. Інший подарунок, намисто, він дав мені, коли була ще маленькою, і відтоді я ніколи це намисто не знімала. Обидві речі дивовижні.

Ельфійські вироби зачаровують своїм виглядом. Вони надзвичайно рідкісні. Зазвичай я ховаю намисто, щоб ніхто

не бачив, що в мене є аж дві речі, виготовлені ельфами. Не хочу, щоб у Люка були неприємності через цей фаворитизм.

— Я тут, щоб забрати тебе, — він показує на сумку біля своїх ніг. — Приготував дорожні припаси. У гавані стоїть човен, який чекає на нас.

Я хитаю головою, намагаючись скласти слова в порядок, що матиме сенс.

— Дорожні припаси? Човен?

— Найперше подамося в Лантон, ясна річ. У тебе ж ще залишилися зв'язки з часу навчання в академії, так? Ми могли б зупинитися в когось із твоїх давніх друзів, — недбало пропонує Люк, ніби йдеться про прогулянку до круч на південь від міста. Він не відводить від мене погляду, і я розумію, що Люк налаштований серйозно. Від жаху залишається такий самий металічний присмак, як і від страху. — А потім хтозна-куди далі. Хочеш дослідити безкраї південні пустелі? Чи, можливо, Сланцеві гори на заході?

Я вичавлюю із себе сміх. Як би мені хотілося вдати, що він жартує.

— Що на тебе найшло? Ми не можемо просто так поїхати. У мене тут є обов'язки та й у тебе теж, якщо вже на те пішло. Хто буде вправляти кістки, лікувати хвороби та стримувати Слабкість, якщо я поїду?

Хоча навіть я мало що можу зробити з останньою. Слабкість — це виснажлива хвороба, що мучить народ Каптону. Мої спроби боротися з нею щоразу зазнають поразки.

— Робота — це лише робота, вона не визначає те, ким ми є. Нас тут нічого не тримає. Ми не такі, як ті старі в місті, що живуть лише завдяки Річці Пітьми. Ми можемо піти. Можемо вибратися звідси.

— Навіть якщо це так, ельфи приходять сьогодні. Я маю закінчити роботу; не можу ж я всіх підвести. Пану Абботу потрібен його чай, Еммі — її зміцнювальне зілля, інакше її серце...

— Дуелло, нам треба йти, — Люк наближається та спирається обома ліктями на стійку. Він стишує голос, поглядаючи вгору.

— Вони ще не прокинулися, — кажу я про своїх батьків. Їхня кімната розташована над моєю крамницею, і протягом тих двох годин, що я працюю, там було тихо.

— Хранителі досі не знайшли Королеву Людей. Магія вже давно почала тьмянішати, — кажуть, що сила Королеви Людей переходить від однієї королеви до наступної, коли попередня вмирає. Ніхто не знає, що сталося б, якби не було королеви, яку треба забрати. Такого раніше не траплялося. — Дехто з Хранителів думає, що, можливо, її взагалі немає. Може, магія вичерпалася. Це ще одна причина, з якої ми маємо забиратися звідси, поки ще можемо.

Відтоді, як три тисячоліття тому ельфи та люди уклали угоду, кожні сто років у Каптоні, наче за годинником, обирали Королеву Людей. Знайти її завжди було нескладно, адже вона єдина з людей, хто наділений магією. Але досі жодна молода жінка з Каптону не полагодила щось силою думки, не зростила рослини з безплідної землі, не змусила тварин присягнути їй на вірність.

Ось уже сто один рік минув відтоді, як обрали останню Королеву Людей, і місто страждає від цього.

— Якщо її немає, то я точно не можу поїхати. Слабкість поширюється містом. Люди помирають ще у віці ста десяти років. Я мушу зробити все, що в моїх силах, аби зупинити хворобу. — І якщо почнеться війна, то цілителі будуть потрібні більше, ніж будь-коли. Але я не можу змусити себе це сказати. Мені важко навіть думати про таке.

— Ти ніяк не зможеш зупинити Слабкість, це неможливо без королеви. Зв'язок міста з Пітьмою вмирає, і люди помруть разом із ним. Тривалість життя тут скоротилася, тепер вона така сама, як і за межами нашого острова. — Люк хапає мене за руки. — Ельфи йдуть, і мені наснився страшний сон про їх прихід. Будь ласка, ходімо звідси *зараз*.

— Люку, — ніжно кажу я, простягаючи руку вперед, щоб погладити золоту смужку на його підборідді. Постійна щетина — це щось нове. Не можу зрозуміти, чи він відрощує бороду, чи просто тримає її коротко підстриженою. Хай там як, мені подобається. — Ти маєш такий вигляд, ніби не спав. У тебе сильний стрес, а попереду довгий день. Я зроблю спеціальну настоянку і також дам тобі дещо на ніч, аби ти міг заснути.

— Я не спав, бо готувався до того, що ми поїдемо, доки війна не почалася. — Люк відштовхується від стійки та пролазить під відкидним прилавром. Я загнана в кут. З одного боку прилавок, з іншого — полиці з травами, просто переді мною Люк, а позаду немає виходу. — Я хочу забрати тебе. Я хочу, щоб ти була в безпеці.

— Люку, — кажу несміливо, благаючи. Хочу вдати, ніби він жартує, але бачу, що хлопець украй серйозно налаштований. — Я не можу просто так піти.

— Ні, можеш, звісно можеш, — тон його голосу змушує мене замертти. Мені перехоплює дух від його погляду. Доводиться нагадати собі, що треба дихати. — Я хочу забрати тебе, хочу бути з тобою і тільки з тобою, Луелло. Звісно, ти знаєш... я кохаю тебе вже дуже давно.

Я стуляю та розтуляю вуста кілька разів. Так, я знала. І я теж його кохаю. Кохаю настільки, що мріяла про цю мить. Але в моїх мріях я була одягнена в щось гарніше, ніж мій робочий халат, і від мене не смерділо лавандовою олією.

Услід за моїм мовчанням на його обличчі з'являється розчарування.

— О, розумію... А я думав, що ти, можливо...

— Я теж тебе кохаю, — щойно слова вириваються з моїх вуст, до мене повертаються відчуття. Пальці ніг перестає поколювати. Все тіло розпирає від сміху. — Я кохаю тебе із самого дитинства.

— Тоді втечімо, Луелло, — Люк хапає мене за руки. Його великі пальці ковзають тильною стороною моїх долонь.

Моя душа підноситься вище даху. Проте ноги міцно стоять на землі людей, яким я присягнулася служити.

— Ти знаєш, що я не можу, — шепочу у відповідь.

— Але ти кохаєш мене.

— Кохаю.

— Тоді ходімо, — він тягне мене за руки.

— Не можу, — я вириваюся. На його обличчі з'являється вираз, якого я не впізнаю. — Я хочу, Люку. Якби я могла, пішла б із тобою. Та я не можу просто так зникнути. Це місто так багато вклало в мене; я мушу бути тут, якщо люди потребують мене.

Жителі Каптону оплатили моє навчання в академії, оскільки батьки не могли собі цього дозволити. Вони оплачували мені кімнату та харчування. Підтримували мене на кожному кроці рештками своїх тяжко зароблених грошей.

— Крім того, — продовжую я м'якіше, — якщо Королеву Людей не знайдуть, а міська Рада не зможе домовитися з ельфами, нам нікуди буде тікати. Усе людство буде приречене. Я краще залишуся тут, серед наших людей, і разом із ними зустріню все, що нас спіткає.

— Ми можемо знайти вихід, — наполягає він. Я хитаю головою. — Якщо ти кохаєш мене, дійсно кохаєш, то це все, що тобі потрібно. Нашої любові достатньо.

— Але... — я не встигаю закінчити.

Широким кроком він скорочує відстань між нами. Одна рука обвиває мою талію. Інша притискається до моєї щоки. Він підводить моє обличчя догори, та я не опираюся. Не хочу.

Коли я заплющую очі, Люкові вуста зустрічаються з моїми.

Щетина, що вкриває його щоки, шкрябає обличчя. Однак я ледве помічаю це; вся моя увага зосереджена на поцілунку. Скільки рухів — занадто багато, а скільки — занадто мало, коли доходить до поцілунків?

Ураз я відчайдушно шкодую, що не піддалася хлопцям в академії та не дозволила їм «навчити мене цілуватися»,